

TRACK

Deborah Kay **Daviesová**

JAKÁ JSEM

TRACK

Deborah Kay Daviesová JAKÁ JSEM

 KNIHA ZLIN

Deborah Kay **Daviesová**

JAKÁ JSEM

Copyright © 2010 by Deborah Kay Davies
Translation © Pavel Bakič, 2011

ISBN 978-80-87497-13-5

Normanovi s láskou

MIZÍM POD ZEMÍ

Přivolala jsem bzučákem další žadatelku. Vešla stařena a začala žvanit o své sousedce. Při řeči pořád klepala na skleněnou přepážku mezi námi. Ta holka šlape chodník, pohoršovala se, prodává vlastní tělo. Je to hnus. Někdo by to měl přijít vyšetřit. Navrhla jsem jí, aby zašla na policii. Našpulila rty a naznačila odplivnutí. Půlka policajtů v tom bude zapletená, kyselila se, vůbec bych se nedivila. Kluci si u ní věčně podávají dveře. A nejen kluci. Taky chlapi. Mohli by to být její dědečkové. Zaklonila se a palcem si ukázala na hrud'. Viděla jsem tam chodit chlapy *v mém věku*.

Pokusila jsem se ovládnout situaci, ale stařena se nedala. Vlevo za jejími zády seděl kudrnatý blondák. Měl založené ruce a zavřené oči. Žadatelka se předklonila. A to není všechno, koulela očima, není u nás chvíli klid. Holka mi pořád pod oknem túruje to svoje nóbl auto, práská dveřmi a vůbec si žije, jako by jí bylo všechno putna. Mělo by se jí to zatrhnout.

Babizna bušila do přepážky a při každém úderu mě oslovila ,slečno'. Nechala jsem ji chvíli vypovídat a dívala se jí přes rameno na lidi v čekárně. Muž si mezitím otevřel

noviny. Široká ramena. Dlouhé nohy v sepraných, slušivě upnutých džínách si natáhl před sebe. Odpověděla jsem té ženě, ať to nechá na mně, že se na věc podíváme, a načmárala si její adresu. Probodla mě pohledem. To bude všechno, řekla jsem. Musím přijmout dalšího žadatele. Stiskla jsem bzučák.

Muž se na židli pohodlně uvelebil. Jméno? zeptala jsem se a zapsala si ho. Pročetla jsem si jeho papíry. Právě vyšel z vězení. Nic vážného, ujistil mě a protáhl se. Jen taková legrácka s kandelábrem a tirákem. Zase se opřel a široce se usmál. Oplatila jsem mu to. Nevím proč. Vůbec se to nehodilo. Adresa? ptala jsem se dál. Naklonil se k přepážce. Na co ji potřebujete? zeptal se a na okamžik na skle zanechal ovál sraženého dechu. Odpověděla jsem, že je to moje práce. Nic osobního. Škoda, on na to. Prolistovala jsem jeho papíry a vzala do ruky propisku. Ženatý, nebo svobodný? zeptala jsem se. Volný jako pták, odpověděl a přitiskl dlaně na přepážku. Pěkné ruce, upravené nehty a prsten, možná snubní.

Vzhlédla jsem od formulářů. Mrkl. Sdělila jsem mu, že bude trvat tak týden, než jeho žádost někdo zpracuje. V klídku, mávl rukou. Nemáte teď někdy pauzu na oběd? Košili měl u krku rozepnutou. Jeho krk vyzýval k polibku. Ne, řekla jsem a dělala si při tom na stole pořádek, na oběd nemám čas. Škoda, řekl už podruhé a vstal. Lidi by neměli hladovět. Vypadáte, že by vám bodla pořádná klobása. Zčervenala jsem a s přehnaným humbukem srovnala jeho papíry na hromadu. Už jsem se nedokázala přinutit zvednout oči. Stiskla jsem bzučák a čekala. Potom byl pryč.

Práce se nám s Alison protáhla. Když jsme vyšly ven, už se šěřilo a pořád bylo trochu chladno. Stál naproti vchodu. To je ten chlap, upozornila jsem ji. Vykročil k nám. Jaký chlap? rozhlédla se. Najednou stál přímo

před námi. Nazdar, pozdravil mě a Alison si vůbec ne-
všímal. Jdeme? Alison stála jako zařezaná a koukala na
něj a zase na mě. Zatím, rozloučila jsem se a pokrčila
rameny. Alison mě chytla za loket. Co to kino? zeptala se
polohlasem. Vzal mě za ruku a jemně zatáhl. Prostě jsem
se dala. Alison za mnou volala: Fakt se nic neděje? Chtě-
la jsem jí odpovědět, ale šli jsme moc rychle, byli jsme už
moc daleko, už jsme mizeli pod zemí.

NEVÁŽÍM SI MAJETKU

Zavedl mě po schodech do garáží a tam do temné-
ho kouta. Cítila jsem mokrý beton, olej, výfukové plyny.
Opřel mě o sloup. Sundej si prádýlko, požádal mě a blýs-
kl v úsměvu zuby. Stoupni si na mě. Myslím na boty. Ať
si nezasviníš nohy. Přidržel mě, zatímco jsem se snaži-
la vyprostit z kalhotek a punčocháčů. V hlavě jako bych
místo myšlenek měla bílé prostěradlo, pevně napnuté na
prádelní šňůře. Jednou rukou mě držel kolem pasu. Dru-
hou mi zajel mezi nohy a zasunul do mě prsty. Tohle mi-
luju, řekl. Pak si rozepnul kalhoty a nasměroval mi penis
do ruky. Těžce mi pleskl o dlaň.

Já se nemůžu dočkat, řekl. Co ty? Taky, odpověděla
jsem a roztáhla nohy. Popros, ať tě ošukám, přikázal a já
poslechla. Se zavrčením do mě pronikl. Chytla jsem se
ho kolem krku. Vsál můj dolní ret. Olízla jsem mu zuby.
Pod nohama jsem cítila jeho tkaničky. Když se udělal, tvr-
dě jsem se zátylkem praštila o sloup. Pak jsem uslyšela
zaklapnout dveře od auta a podlomily se mi nohy.

Parádní rychlovka, pochvaloval si a uhladil mi šaty.
Vzal mě do náručí a donesl ke stanovišti taxíků. Do jed-
noho mi pomohl nastoupit a zaplatil řidiči. Ještě se ti tře-
ba budou hodit, uchechtl se a v chumlu mi dovnitř hodil

kalhotky a punčocháče. Tak zatím. Šlápni na to, kámo, zahalasil na taxikáře a udeřil do střechy auta. Seděla jsem uvnitř se spodním prádlem v ruce. Prsty jsem ohmatala bouli na hlavě, lepkavou na dotek. Vytékalo ze mě semeno a na sukni se tvořila loužička. Doma jsem zjistila, že je můj nový kožený kabát na zádech odřený a potrhaný. Zmuchlala jsem ho a hodila dolů do skříně. Měla jsem ho teprve týden.

DUMÁM

Tu noc jsem dostala strach. Nedokázala jsem si třeba vzpomenout, jak vykonávat svou práci. Rozsvítila jsem lampičku a dělala si poznámky. Rychle jsem chtěla vyjmenovat, co mě ráno čeká, ale nakonec jsem napsala jenom: Zapnout počítač. Uvařit kafe. Seřadit vyřízená lejstra podle abecedy. Pak jsem sepsala druhý seznam a položky z prvního nástřelu na něm seřadila podle abecedy. Dalo to práci. Tomu, co se stalo po odchodu z kanceláře, jsem za mák nerozuměla. Věděla jsem, že bych se nad tím měla zamyslet, nejsnáze podle barev. Odchod s Alison z práce, to byla zelenomodrá. Pak najednou žlutá. Pak meruňková. Pokles do červené s jakýmsi žíháním. Na dně usazenina khaki.

Ráno jsem se rozhodla zavolat Alison a poprosit ji, aby šéfové vyřídila, že jsem nemocná. Vyhnula jsem se velkému zrcadlu na šatníku v ložnici a tichým domem sešla po schodech do kuchyně. Všechno na svém místě. Sluchátko jsem tak tak zvedla k uchu. Šňůra byla zamotaná do všelijakých propletenců. Alison to nakonec zvedla. Moment, houkla, než jsem stihla něco říct. Pak jsem slyšela, jak křičí něco o kastrůlcích s obědem a jak někdo běhá nahoru a dolů po schodech. Pak bouchly dveře.

Fajn, ozvala se, jsou fuč. Jak ti je? Mně, to ti říkám předem, nikdy nebylo líp. Vstávat, když jdou děcka do školy, kvůli tomu stojí za to žít. Díky nebesům za tuňáka a sendviče s majonézou. Hledat po všech čertech plavky, to je extáze. Najednou jsem si nemohla vybavit, proč volám. Pokračuj, pobídla jsem Alison. Její hlas na mě působil jako chladivá ruka na čele. Takže jak, ozvalo se, mám té staré rašpli vyřídit, že jsi nemocná? To je všechno? Když budeš tak hodná, odpověděla jsem. Můj hlas zněl cize. Jako by se stalo, ujistila mě Alison. Jsi v pořádku? Měla jsem o tebe hrozný strach. Jasně, odpověděla jsem. Co by mi mělo být? Božíčku, co já vím, zapištěla Alison s jízlivostí, kterou si podle mě mohla odpustit. Už brzy si spolu vážně promluvíme, mladá dámo. Nemůžu se dočkat, já na to.

Uvařila jsem si kafe. V kuchyni tepalo sluneční světlo, odráželo se od konvice a zavěšeného nádobí. Zbyla mi trocha čokolády, a tak jsem si ji i s kávou vzala do patra. Konečně jsem se postavila před zrcadlo a nechala si košili sklouznout z ramen. Jen se na sebe podívej, vybídla jsem se a pitvorně napodobila irský přízvuk. Obličej jsem měla pořád stejný, a přitom jiný. Potutelně mi pohled oplácel. Menší oči, možná světlejší pleť. Zase jsem dostala strach. Sáhla jsem si na zátylek. Vlasy tam na dotek připomínaly hnízdečko bolesti. Podívala jsem se na sebe pořádně. Špíno, vmetla jsem si. Jak jsi to mohla udělat? Ale ten přízvuk jsem neudržela. Polekal mě můj vlastní úsměv.

Napustila jsem si vanu. Když jsem si došla na malou, bolelo to. Nepoznávala jsem vlastní pach. Pokaždé, když jsem pomyslela na ty garáže, se mi sevřel žaludek, u srdce se mi něco zatřepetalo a vyletělo to kůží na hlavě. Bylo mi divně. Ve vaně se přese mě přelila voda. Potopila jsem se a vydrbala si z vlasů zaschlou krev. Třepotání

se při tom proměnilo. Teď jako by se ve mně spíš něco smršťovalo. Naskočilo mi, jak jsem se praštila do hlavy. Do očí mi vhrkly slzy. Vylezla jsem z vany a osušila se.

V domě panovalo neporušené ticho, všechny pokoje byly prázdné. Připomínalo to chatu po prázdninách. Delší dobu bych tam nevydržela, takže jsem se oblékla, zabouchla za sebou a nasedla do auta. Na semaforu jsem se vyhnula pohledu na sebe ve zpětném zrcátku a napsala Alison esemesku: Za mmnt v práci. At zije pruzna pracovka. Jsi skvela.

Celý den jsem makala jako šroub a vynechala oběd. Alisoniných ustaraných pohledů jsem si nevšíkala, vyřídila jsem si odchod a nechala po sobě uklizeno. Nakonec jsem si poznamenala jeho adresu a telefonní číslo, jen pro jistotu.

MLUVÍM SE ZVÍŘATY

Napadlo mě zajít na návštěvu za babičkou. V časopisech se pořád psalo, že když je vám pod psa, pomůže udělat radost někomu jinému. V nemocnici jsem ji nemohla najít. Stařeny mi přišly jedna jako druhá. Moje babička bývala jedna z těch prsatých matron, co nosí modrý přeliv a bižuterii. Pekla mi křupavé zlaté koláčky s borůvkovou marmeládou uprostřed. Na každém bylo z těsta vytvarované jedno písmeno mého jména. Po té spečené marmeládě bych se utloukla. Šily jsme spolu oblečení pro mou panenku Valerii. Babička byla toho názoru, že bychom se měly zaměřit na večerní šaty. Val už je taková, mrkala na mě. Hodně jsme na sebe mrkaly. Za deštivých dní jsme spolu vybarvovaly omalovánky. Z toho si nic nedělej, říkala babička, když jsem přečmárla. Nikdo není dokonalý, holka zlatá. Tvoje babička už vůbec.

Obcházel jsem pokoj a každou starou paní si prohlížela. Všechny vypadaly jako nedofouknuté balóny. Ko-
nečně jsem ji našla a posadila se vedle postele na lesk-
lou židli s opěrkami. Vzala jsem ji za ruku. Babi? oslovila
jsem ji. Obrátila ke mně hlavu. Upřeně jsme se na sebe
dívaly. Jste moje babička? zeptala jsem se. Vešla sestra.
Tu vaši máte támhle, navedla mě a vzala do ruky tabulku
zavěšenou v nohách postele. Musela mi pomoci vyprostit
ruku. Stará paní měla železný stisk. Potýkaly jsme se s ní
a ona jako by u toho naříkala.

Nějak jsem se ocitla na záchodě. Kristovy rány, zaúpě-
la jsem v kabině. Pro Kristovy rány. Posadila jsem se na
sklopené prkýnko a rozchechtala se třaslavým smíchem.
Záchod ho vracel ozvěnou, znělo to strašidelně. Tomu
jsem se musela smát ještě víc. Pak jsem se rozbrečela.
Někdo vešel do sousední kabinky, takže jsem bulela poti-
chu. Ozvalo se zašustění, a tak jsem se zarazila a napnu-
la uši. Pak přišlo noblesní uprnutí. Pardon, ozval se hlas
současně se spláchnutím. Tiše jsem se hihňala, dokud
mě vzlykání nepřešlo, a pak jsem si vyšla umýt ruce a dát
do pořádku obličej. Nad umyvadlem byla ručně psaná
cedulka: Pozor, vařící voda. Inkoust se rozpíjel, takže to
připomínalo hrůzostrašné vzkazy na zrcadle ve filmových
hororech. Použila jsem studený kohoutek. Stačilo, řekla
jsem si. Teď za babičkou.

Dala jsem jí pusku na čelo. Dřív voněla pudrem značky
Coty a větrovkami. Poplácala mě po tváři. Jak se vede,
zlatíčko? zeptala se. Oči měla jako malé čokoládové kulič-
ky. Pověděla jsem jí o blondákovi. Podrobně jsem ho po-
psala. Pozorně mě sledovala a na rtech jí pohrával úsměv.
Když jsem jí řekla o garážích a taxíku, zacukalo jí v obočí.
Přišlo mi, že možná mrkla. Je mi fakt mizerně, babi, svě-
řila jsem se jí. Ale nikdo přece není dokonalý, vid' že ne?
Povzbudivě mi stiskla ruce. Hned jsem byla klidnější.

Pověděla jsem jí, že mám dojem, jako bych stála na křižovatce. Co myslíš? zeptala jsem se. Co mám dělat teď? Vykašlat se na něj? Límeček noční košile měla obšitý růžovými květy a vlasy sepnuté plastovou sponkou. Otevřela ústa a začala kvokat jako kuře, nejdřív jen potichu. Odtáhla jsem ruce. Pak zaklonila hlavu a začala kokrhat jako kohout. Drobnými pařáty rvala za povlečení. Nemohla jsem se pohnout. Objevila se sestra a vzala mě za rameno. Měla byste jít, upozornila mě a zatřásla mnou. Budeme jí dávat prášky.

MATKA MĚ NECHÁVÁ NA HOLIČKÁCH

Po návštěvě nemocnice jsem nemohla usnout. Chudák babička, špatně by nesla, co se z ní stalo. Vzpomínala jsem na klapot jejích vysokých podpatků v kuchyni. Radši by se propadla, než by ji někdo viděl v papučích nebo dokonce s plastovou sponkou ve vlasech. Oční víčka jsem měla celou noc těsně napjatá kolem vypoulených očí. Ráno se mě držel pocit, že jsem ve tmě zestárla o pět let, takže jsem se rozhodla jít k doktorovi.

Můj obvyklý lékař tam nebyl. Vyšetřila mě náhradnice, Asiatka jako obrázek. Těžko odhadnout věk. Tipovala jsem, že jí bude něco mezi dvanácti a pětačtyřiceti. Samozřejmě ne dvanáct, to byl nesmysl. Ale i tak, co kdyby? Ani nespustila oči z monitoru. Ano? oslovila mě. Je vám něco? Ne, odpověděla jsem. Mám se fakticky, ale fakticky skvěle. Jak se daří vám? Konečně se na mě podívala. Jak vám můžu pomoci? zeptala se chladně. Požádala jsem ji o něco, po čem bych usnula. Zamračila se. Už jste prášky na spaní někdy brala? zajímala se a zase se obrátila k počítači. Nakonec mi napsala recept.

Zbytek dne jsem se činila doma. Měla jsem na DVD starý film, co jsem si chtěla pustit, a tak jsem si k němu odpoledne sedla. Nejdřív se seznámíme s takovou krásavicí a vypadá to, že je normální – hodná a nevinná. Ale brzo začne být jasné, že je cvok. Její muž píše hry a ona ho uhnala na to, že se tvářila, jak se hrozně zajímá o divadlo. Byl to jeden z těch filmů, kde je divákovi všechno jasné daleko dřív než postavám. Hrdinka nakonec utopí manželova bratra, takového důvěřivého, hrozně milého mrzáčka, a zbaví se nenarozeného dítěte, protože žárlí, když se její milovaný stará o někoho jiného. Pak se to pokusí narafičit, jako že ji zabil, a otráví se. Jenom proto, že odhalil, co provedla, a chce od ní odejít. Když na ten jed umírá, leží na poduškách, vypadá jako temný anděl a říká manželovi *Nikdy tě neopustím, nikdy, nikdy*. Ztělesněné zlo, jen co vám řeknu. Ale nějak jste s ní museli soucítit. Rozhodně si šla za svým. Jen jsem nemohla pochopit, co na něm vidí. Byl to totální nýmand a měl děsně nerealisticky uhlazené obočí.

Vypnula jsem telku a zase začala myslet na garáže. Viděla jsem se, jak se zouvám. Sundávám si prádlo. Pomohl mi. Vzpomínala jsem, jak mi studený vzduch zavanul pod sukni, jak svalnatá měl blondák na dotek záda a jak se jakoby nahrbil, aby mohl svou pusou chňapnout po mé. Vzpomínala jsem, jak jsem ho držela v dlani. Vzala jsem si dávku tablet a šla si lehnout. Nemohla jsem si to přestat přehrávat v hlavě. Když jsem si vybavila, jak zavrčel, když do mě zajel, zasvrbělo mě mezi nohama a příjemně mi poskočilo srdce.

V posteli jsem v příkrývkách hledala chladná místečka. Pak jsem usnula. Zdálo se mi, že se procházím s mámou. Byla jsem malá – úplně se nade mnou při chůzi tyčila. Do rytmu našich kroků si broukala chvalozpěv. Minuly jsme temnou uličku. Vchod do ní částečně zakrývaly

šlahouny břechťanu, pohupující se ve větru, který nevanul. Matka mě do uličky postrčila. Pořád jsem slyšela, jak zpívá. Podél zdi stály popelnice. U jedné se ve zpomaleném záběru vztyčil na zadní obrovský černý medvěd se zkrvačenými tesáky. Víko popelnice mu zůstalo na hlavě jako tuhá placatá čapka. Vrhel se na mě a zahnutými drápy mi vyrval vnitřnosti.

Slyšela jsem, jak mi praskla páteř. Moje útroby pleskly o zem. Šarlatové břicho zelo prázdnotou. Cítila jsem, jak se na odhaleném, horkém mase honí studený vítr. Ječela jsem na mámu, ale odpovědi jsem se nedočkala. Máma si na slunečné ulici dál notovala a houpala kabelkou. Vzbudila jsem se zadýchaná a pokrytá potem, napůl jsem spadla z postele. Stoupla jsem si pod sprchu a pak se zahalila do starého froté županu. V přízemí jsem si nalila jablečný džus a seděla v kuchyni, dokud se nerozednilo.

PODÁVÁM ZVLÁŠTNÍ CHUŤOVKY

Začala jsem bloumat poblíž skříně, kam jsem hodila poničený kožený kabát. S takovýmihle záležitostmi se musíš vypořádat, huso, peskovala jsem se nahlas. Přečetla jsem si zrovna v časopise článek jménem Překonejte se a překonejte to!. Bylo mi jasné, že to jsou plky, ale nějak jsem na ten kabát nemohla přestat myslet. Lehla jsem si na postel a začala mluvit sama se sebou. Co jsem vůbec vyšilovala? Hromada normálních, sympatických holek blbne v garážích každou chvíli. Nikdo na ně nehledí skrz prsty. Smějí se tomu pak s kamarádkami u kopírky, probůh.

Ale ten kabát mi nešel z hlavy. Vzpomínala jsem, jak dlouho jsem na něj šetřila. Na tu jemnou, karamelově zbarvenou kůži. Na to, jak vzdušný a chladivý byl, i když